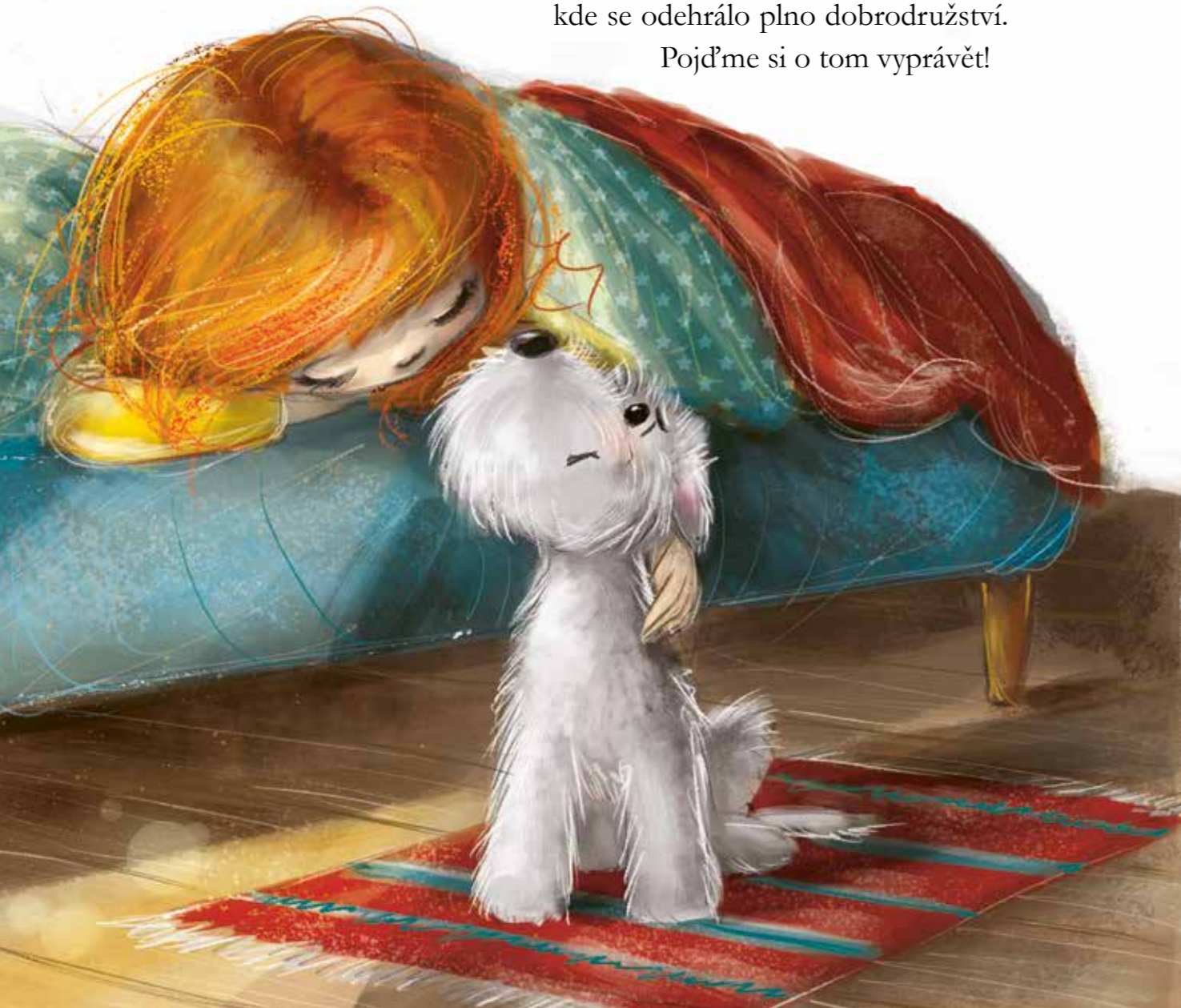

PACIENT Z LESA

Pupík nemohl usnout. Odpočíval na malém koberci u Míšiny postele. Neklidně sebou vrtěl, opakovaně se stácel do klubíčka, pak se zase protahoval, převaloval se z boku na břicho a zase zpátky. Spánek ne a ne přijít. Pupík měl totiž za sebou den plný dojmů. Byl na návštěvě, kde se odehrálo plno dobrodružství.
Pojďme si o tom vyprávět!

Hned zrána před Míšiným domem zastavilo auto. To přijel děda Jakub, aby Míšu s Pupíkem odvezl k svému bratrovi. Společně měli strávit týden zimních prázdnin v kašubských lesích. Už aby tam byli! Míša s Pupíkem totiž měli strýce Petra, tetu Věrku, a hlavně jejich vnoučka Honzíkova moc rádi. Zvláště se pak těšili na noci strávené uprostřed lesa. Přesněji řečeno, těšila se hlavně Míša. Pupík, ten z toho měl trochu strach.

Strejda Petr vedl útulek pro divoká zvířata, a tak se hned po příjezdu všichni vydali na procházku po Lesním útulku. Pupík nikdy neviděl tolik různých zvířat pohromadě! Přítomnost tolika jelenů, srnek nebo lišek ho trochu zneklidňovala. A když pak spatřil divočáka, neměl odvalu ze sebe vydat sebemenší hlásek. A už vůbec si nedovolil zaštěkat! Dokonce i večer, když už byl v bezpečí chalupy, byl z divočáka tak rozrušený, že nemohl usnout. Navíc, přestože byla zavřená všechna okna, strašilo ho pronikavé soví houkání. Copak to Míše vážně vůbec nevádí?

Pupík si sedl a zadíval se na svoji kamarádku. Míša jako by ucítila jeho pohled, otevřela oči a něžně ho pohládila.

„Stalo se něco, Pupíku?“

„Kník,“ zakňučel smutně a přitulil se k děvčátku. „Achich ach.“

„Ale Pupíku, divočák je milé zvíře a v žádném případě ti nechce ublížit,“ utěšovala pejska Míša.

„A teď si hezky lehni. Mysli na to, že se zítra ráno uvidíme s Honzíkem. Po snídani se půjdeme podívat na jeho léčebnu pro zvířátka.“

„Ou, ou,“ postěžoval si ještě Pupík s pohledem upřeným k oknu.

„Mám nápad.“ Míša pokrčila nohy, aby udělala místo pro svého malého přítele.